

6. O TAJEMNÉ BRAŠŇĚ Z CEST VELKÁ BABA

S vypravěčem na cestě

Na další výpravu za Bedříškem se Antonín vydal do kopců severozápadně od brněnské čtvrti Řečkovice. Využil nové linky kolejového dopravního prostředku – šaliny. Na zastávce Semilasso v Králově Poli přistoupil muž ve vojenské uniformě, v podivných botách, s brašnou a se zvláštním kloboukem.

Spolu s Antonínem vystoupil až na konečné v Řečkovicích. Když viděl, že má s Antonínem stejnou cestu, dal se s ním do řeči: „Heřman, jméno mé. Jsem voják a zahradník. Cestuji po světě a nějak jsem zabloudil až sem. Původně jsem měl lézt na hory v Etiopské vysočině, ale došly mi peníze, tak místo toho dnes lezu tady na tu Českou. Tyto kopce mají výšku podobnou, v Etiopii to má jen o jednu nulu navíc. Ale kdo by řešil nějakou nulu, že...“

Antonín se podivil, co za zvláštního souputníka to našel a povídá: „Jsem Antonín a mířím do těch samých kopců. Můžeme jít spolu, hledám tam synka Bedříška. A co to máš za boty?“

„Ty jsou z levhartí kůže. Dostal jsem je v Persii výměnou za mapu výskytu parazitů na bramborách. Sice je jim tam asi k ničemu, ale boty jsou to dobré.“

„A co ten klobouk?“

„Ten je z krokodýlí kůže. Dostal jsem ho v Africe výměnou za knihu o pěstování ovocných stromů. Sice se to v tom jejich podnebí asi nechytne, ale kdo ví. Třeba jednou přijde doba ledová a ochladí se tam. Anebo možná taky ne...“

„No neříkej mně, že ta brašna je z klokani kůže...“

„Neřeknu,“ prohodil Heřman a zakroutil hlavou.

Antonín se radši už ani neptal, co je uvnitř, protože tušil, že by mu to Heřman stejně neprozradil. Ten však souhlasil, že výpravu podniknou spolu, a tak se vydali společně přes pole do lesa. Heřman přitom vyprávěl své historky.

„Na cestách člověk zažije ohromné věci. Nevěřil bys, co dokážou takoví kavkazští vábiči ježků. Viděl jsem, jak foukáním na kus dutého dřeva přiměli ježka, aby rybářům nalovil návnadu.

Nebo takhle jednou jsem putoval s beduíny poušti a tu proti nám pouštní zmije. Náš velbloud se dál ani nehnu. Ale my jsme potřebovali pokračovat v cestě. A tak jeden z domorodců vytáhl klec a vypustil z ní ptáka s dlouhýma nohama. Byl to hadilov, který si s hadem snadno poradil.“

Antonín dychtivě poslouchal a cesta jim pěkně utíkala.

Hadí les

Dorazili k lesu, u něhož stála cedule s nápisem:

*„Hora je zlá,
radši se vyhni jí,
sic ústa tvá
a oči vyhnijí.“*

Antonín se podivil tomuto varování, ale nechtěl mu přikládat příliš velkou váhu, a tak pokračovali dál do lesa. Šli si takto po pěšině a najednou si Antonín všiml, že se k nim plazí had. Byla to jedovatá zmije. A co bylo horší, nebyla sama. Ze stromů a děr v zemi vylézaly další a další, byly jich desítky, možná i stovky. Že by to varování na ceduli bylo pravdivé? Už bylo ale pozdě se vracet. Zmije se se sykotem blížily k oběma poutníkům ze všech stran. Nebylo úniku. Najednou Heřman otevřel brašnu, vytáhl klec a z ní vypustil hadilova. Ten se nemilosrdně pustil do hadů v blízkosti obou mužů. Antonín jen nevěřičně koukal a zeptal se Heřmana: „Kdes toho ptáka sebral?“

„Beduínům jsem za něj dal příručku Zahrádkářský kalendář. Měli velkou radost,“ pousmál se Heřman. Úsměv se mu ale začal vytrácet ve chvíli, kdy bylo zřejmé, že sám pták proti celé invazi zmiji stačit nebude. Zatímco Antonín už nervózně sahá do kapsy pro nůž, Heřman s klidem vylovil z brašny kus dutého dřeva. Zafoukal na něj

a z lesa se začala valit další vlna zvěře. Tentokrát to byli ježci. Pustili se do boje proti zmijím a ty se už na další útok proti Antonínovi s Heřmanem nezmohly. „To víš, i na Kavkazu jsem něco směnil. Myslí, že to byla kniha o pěstování oskeruší.“

Příhody z cest

Antonín pochopil, že s Heřmanem to bude ještě cesta plná dobrodružství. Tak nějak tušil, že je v tomto lese jistě nic snadného nečeká. Postupovali proto dál velmi obezřetně. Stoupali do kopce a Heřman dál vyprávěl.

„To jsme takhle jednou pluli po moři, když se ukázalo, že máme na lodi krysy. To už se holt stává, ale tyto přenašely mor. Námořníci začali chřádnout a mor se začal šířit mezi posádkou. Nemocné jsme rychle izolovali na člunu mimo loď a do truhly jim dali jídlo. Ale krys bylo nutno se zbavit. Naštěstí nás pak přepadli piráti. Nejen, že nám kvůli té truhle ukradli člun s nakaženou částí výpravy, ale hlavně na jejich palubě byli potkani. Ti se dostali na naši loď, vyhnali krys na palubu, odkud už nebylo těžké je spláchnout do moře.“

„A pak jste měli loď zamořenou potkanama?“

„Ano, ale ty už jsme se jíst nebáli.“

Nato se Antonínovi udělalo nevolno, a tak Heřmana požádal, aby radši další historiky o jezení havěti vynechal, Heřman proto slíbil, že už bude vyprávět jen o zvířatech, která nejedl.

„Třeba takový medojed. Úžasné to zvíře. Než byl Evropany objeven, myslelo se, že největším postrachem savany je slon nebo lev. Ale to byl omyl – je to medojed. Slonovi hbitě unikne a ani lev nemá proti němu šanci. Jeho drápy jsou dlouhé jako naše prsty, zuby má ostré jak čerstvě nabroušená pila a kůži tak tuhou, že se o ni lámou domorodcům šipy. Nebojí se ani včelího jedu a jejich medem se živí.“

Antonín uznale pokýval hlavou a poslouchal dále.

„A co teprve kaloni! Představ si tisícíhlavé mračno netopýrů velkých jak havran, kteří pro svoji orientaci vyluzují neuvěřitelné zvuky, že není slyšet vlastního slova.“

Mezitím se zešeřilo a kdesi z dále zaslechl Antonín zvuky. Jak se s Heřmanem blížili k vrcholu, zvuky sílily. Jako by to byla změř zvěřecích hlasů.

Živá mračna ve tmě

Najednou se setmělo a ve větvích stromů nad nimi se začalo něco pohybovat. K zemi se snažely sovy. Sovy pálené, výři, puštici i kalousové. Nejdříve kroužily

kolem obou poutníků, aby pak přešly k náletům na jejich hlavy. Heřman vzal do ruky klacek a máchal jím kolem sebe. Některé útočící sovy sice trefil, ale proti jejich hejnu neměl šanci. Antonín vytáhl lucernu obloženou materiálem z Ottových kontaktních čoček a zažehnul světlo, aby se podíval, co se to vlastně děje. Vtom se ozval hlasitý křik a houkání a sovy se začaly zmateně vzdalovat. Obklad lucerny působil z každé strany jako jedna velká čočka, která světlo mohutně zesilovala. Sovy nečekaly dopad takového světla a oslněné odletěly pryč. Heřman vysílen mácháním usedl na pařez a uznale pokýval na Antonína. „A odkud máš ty tento trik?“ zeptal se. Antonín jej ubezpečil, že nikam daleko kvůli němu necestoval, ale už nepřiznal, že oslnění sov nebylo jeho záměrem.

Pokračovali dál lesem, až se ocitli na dohled veliké prapodivné boudy stojící přímo na vrcholu. Udělali k ní ještě několik kroků, když se zevnitř boudy ozval strašlivý smích. Z okna vykukla velká hnusná hlava. Byla to obří lesní čarodějnice, vládkyně veškeré havěti.

„Kdo se to odvážil přijít až sem? Zmije ani sovy vám nestačily? Jak tedy myslíte,“ pronesla odporným skřehotavým hlasem a znovu se rozesmála. „Zde, vezměte si jejich oči!“ zavelela bába. Ze svítících oken najednou začal vylétat čer-

ný, živý, šelestící proud. Když se přiblížil na několik metrů k mužům, bylo zjevné, co na ně lesní čarodějnice poštvála – mrak netopýrů. Heřman díky svým zkušenostem rozpoznal, že nejde o běžné hmyzožrouty, nýbrž o krvelačné upíry! Česnek ani kříže na tyto tvory neplatí, proto bylo třeba rychle vymyslet, jak se z této překérní situace dostat. Vytáhl proto píšťalku

na plašení kaloňů. Jeden z upírů ho však kousl a jak se po něm Heřman ohnal, píšťalku omylem upustil. Antonín, který právě uhýbal havěti, ji omylem přišlápl. Hned ji zvedl a v naději, že přivolá pomoc, do ní ze všech sil foukl. Ale nic se nestalo. Byla rozbitá a vůbec nepískala. Přesněji řečeno, poté, co ji Antonín nechtěně rozšlápl, zvuk změnil výšku a nyní byl pro lidské ucho neslyšitelný. Ovšem právě

podle ozvěny takovýchto zvuků se upíří orientují. Nyní byli tudíž dokonale zmateni, neboť jejich vlastní ultrazvuk byl píšťalkou přehlušen. Zmatení letouni začali narážet jeden do druhého a navzájem se napadat. Jejich mračno se tak změnilo v krvavou lázeň, která však už pro Antonína s Heřmanem nebyla nebezpečím.

Bouda na vrcholu

Když dorazili až k boudě, byla už příliš velká tma na to, aby mohli její okolí pořádně prohledat. Antonín si však potřeboval i ověřit, zda se jeho syn nemůže nacházet uvnitř. V boudě se čarodějnice zrovna chystala uvařit kouzelný lektvar. Spolu s Heřmanem nakoukl Antonín pootevřeným oknem dovnitř. Z okna však přímo na něj vyskočila krysa. Než ji ze sebe shodil, skočila na něj další. Toho si všimla bába, pootevřela dveře a ven se začala hrnout celá krysí řeka.

„Prosím tě, vymysli něco. Rychle!“ křičel Antonín na Heřmana. Ten však také nevěděl, co dělat. Aby si připomněl, jak s krysami zatočili domorodci v Africe, vytáhl z brašny deník a začal v něm listovat. Z deníku vypadl obrázek veliké myši. Když dopadl na zem k Antonínovým nohám a spatřila ho jedna z krys, zapištěla a utekla rychle pryč. Jakmile to Heřman zpozoroval, ihned toho využil k zaplášení dalších krys valících se na ně. Stačila chvilka a byly pryč.

„Díky Heřmane, jaks to dokázal?“ zeptal se překvapený Antonín.

„Krysy nesnášejí potkany, radši před nimi utečou. A v tomto případě jim zjevně stačilo ukázat obrázek. Sice to měla být původně krysa, jedna z těch, které nám zamořily loď, ale malíř trpěl mořskou nemocí a nedodržel úplně poměry těla. Vyšel mu z toho dokonalý potkan.“

Antonín uznale pokýval hlavou. Nyní se ale chystal vstoupit do chatrče. Protože byl slušně vychovaný, zabouchal na dveře, což doprovodil slovní výzvou: „Hledám syna. Otevř dveře, bábo.“ Odpovědi se mu však nedostalo. Stiskl proto kliku, pootevřel dveře, nakoukl dovnitř a tam... tma. Bába zjevně stihla před příchodem nezvaných hostů zhasnout.

Antonín se nahlas zamyslel: „Co nás tu ještě čeká? Už tu byly zmije, pak netopýří, krysy, sovy, zbývají snad jen ropuchy či nějaká podobná havěť. To by ale snad vyřídil tady náš hadilov. Jiná potvora, ohrožující nás na životě, mě už nenapadá...“

„Napadnout by tě ještě mohla černá kočka, kterou má každá správná čarodějnice,“ podotkl Heřman a zapálil svíčku. Netrvalo dlouho a Antonína skutečně napadla. Nebyla to ale jen tak nějaká kočka. K velké babě patří velká kočka. Z temného kouta se tak na Antonína vrhl obrovský černý panter.

„No nazdar, to je náš konec,“ zasýpal Antonín, když se oběma rukama snažil uvolnit ze sevření panterových předních tlap. Šelma držela v čelistech Antonína za kabát a snažila se jej odvléct pryč. Heřman tedy opět sáhl po své brašně. Z ní tentokrát vylezl medojed, který se zuřivě vrhl na pantera. Ač byl podstatně menší, svými dlouhými drápy ho nemilosrdně bodal do kůže, až panter povolil stisk čelistí a zaměřil pozornost na něj. Tím Antonín dostal šanci z panterových spárů uniknout. Přes usilovnou snahu pantera se medojed nenechal pořádně zakousnout a naopak jej sekl svými drápy do hlavy. Panter zařval, pochopil, že se musí vzdát, a utekl pryč.

„Díky za záchranu. Toho krásného tvora bych pohladil, ale bojím se, že mi urve ruku,“ poděkoval zachráněný Antonín Heřmanovi.

„Pohládit ho klidně můžeš, je vycvičen k boji se zvěří, lidem neublíží,“ mrkl na něj Heřman.

Najednou se ozval strašidelný smích z druhého koutu místnosti. To čarodějnice svojí kletbou právě uhranula Antonína. „Tvé oči nechť teď stihne sněť!“

Antonín pocítil pálení v očích a omámen padl na zem. Heřman ihned vytáhl z brašny jakýsi předmět a se slovy „Toto je talisman kmene Uhubů...“ si ho pověsil

krk. Následně pronesl zaklínadlo „Ulhá Al!oh + šk5wrrzqaae,“ načež sáhl do brašny a přiložil hrst čehosi Antonínovi přímo na oči. Začali se mu v nich hýbat červi, kteří začínající hnilobu odstranili. Poté polil Antonínovi oči výluhem s léčivými bylinami a nemoc byla pryč. Baba se nestačila divit. Pochopila, že Heřman ovládá magii eritrejských domorodců a sezna, že proti němu nemá šanci. Než aby byla ještě více zesměšněna, dala se na ústup. Posypala se popelem, vlezla do krbu a vylétla komínem ven. Tak skončil postrach této hory – velká baba.

Jakmile přišel Antonín opět k sobě a vrátil se mu zrak, prohledal místnost, aby se ujistil, že zde Bedřiška nenajde.

„Jen nechápu, kdes získal to divoké zvíře a ty předměty,“ podivil se Antonín.

„To jednou eritrejští Uhubové zápolili s přílišnou špičatostí okurek. Poradil jsem jim, jak na to, za což mi věnovali ochočeného medojeda a naučili mě ovládat svoji magii. Nevěřil jsem ale, že se mi to bude někdy hodit.“

„A to ti dali s sebou i ty červy?“

„Ne, to jsem si vzal s sebou na památku jednu z těch okurek. Ale když jsem ti z ní chtěl udělat obličejovou masku, jak to Uhubové dělávají, zjistil jsem, že se mi už za tu dobu do ní dali červi. A hle, fungovalo to ještě líp,“ pravil s úsměvem Heřman.

V místnosti přenocovali a ráno prozkoumali vrchol včetně jeho okolí. Nenašli zde ani Bedřiška, ovšem ani další náznaky útoku lesní havěti. Mohli se tedy rozloučit a společné dobrodružství tak ukončit.

 Hermann von Pückler-Muskau – cestovatel a zahradník, pod přezdívkou Semilasso psal cestopisy a vyprávěl v Brně v hospodě v Králově Poli (dnešní restaurace Semilasso)

 Hadilov pisař – africký pták, který loví hady

 Ježek západní – dokáže zvítězit v boji se zmijí

 Larvoterapie – larvy některých druhů hmyzu bývají používány k odstranění poškozených tkání

 Letouni – řád savců (zahrnuje netopýry a kaloně), jeho zástupci se orientují podle ultrazvukových signálů, kaloni mají větší frekvenční rozsah

 Medojed – nejnebojácnější zvíře na světě, navzdory své velikosti dokáže bojovat i proti mnohonásobně větším zvířatům

 Mor – podle nepodložených teorií se středověké evropské epidemie moru šířily prostřednictvím krys přenášejících morem nakažené blechy a mor pak vymizel díky potkanům, kteří krysy konkurenčním bojem vytlačili

 Řečkovice, Velká Baba 446
